

Arnhem, 2 juni 2024

Lieve Dick,

De trein voerde me langs Oostenrijkse alpen,
de toppen droegen wolken en op de hellingen
keerden talloze bruine koeien hun kont naar me.

Dichter bij huis gingen de bergen liggen
en vervlakte het land tot Hollandse wijldes.

In mijn afwezigheid was de judasbeurs in roze pijlen opgeschoten,
en rolde zelfs mijn opgegeven kweeper onversaagd een vers fluwelen blaadje uit.

Anderhalf leven geleden speelde een voorstelling die ik had geschreven
op een muziektfestival in Biddinghuizen. Tien minuten voor aanvang werd ik
door de wat gespannen theatergroep *backstage* geroepen:
de hoofdrolspeler zat vast in de file. Voor ik het wist
werd ik in een kostuum gehesen en de coulissen ingeduwdd;
ze hadden iemand nodig en al was ik misschien niet gewenst voor de rol,
of zelfs maar geschikt, ik was wel beschikbaar.

In het Engels heb je een uitdrukking: *Every Tom, Dick and Harry*,
dat kan je vertalen met Jan en Alleman,
of mooier nog, met het Middelnederlandse Elckerlyc.

Je zou kunnen zeggen, je had iedereen kunnen zijn, premier ElckerDick.
Of de 'Elcker' uit zich in je ambitie: premier zijn van alle Nederlanders.

Dat vind ik een mooi uitgangspunt, het onmogelijke geloven,
dat is immers wat we in het theater doen, het toelaten van de verbeelding.

Ondertussen liep de festivaltent in Biddinghuizen vol
en hoopte ik vurig dat ik wakker zou worden,
want dit moest toch een droom zijn. Of een grap.

'Geen zorgen,' zeiden de andere acteurs, 'we fluisteren je wel in wat je moet zeggen.'

Ik weet nog niet wat jij gaat spelen, Dick, een tragedie of een blijspel,
al neigt dit land in uitvoering wel erg vaak naar satire.

In mijn geval kwam, een minuut voor het doek opging, de acteur binnenrennen.
Hij rukte zijn kostuum van mijn lijf en sprong naadloos in zijn rol.

Gered, zowel het stuk als ik.
Bij jou, Dick, vermoed ik geen deus ex machina.

Geen idee wie jou, of ons, moet komen redden.